

De verkeerde Phillipscurve

Auteur(s):

Beers, C.P. van
Theeuwes, J.J.M.

Verbonden aan de Rijksuniversiteit Leiden resp. de Stichting voor economisch onderzoek van de UvA.

Verschenen in:

ESB, 83e jaargang, nr. 4160, pagina 541, 3 juli 1998

Rubriek:

Naschrift

Trefwoord(en):

arbeidsmarkt, werkloosheid

Dit artikel is een naschrift n.a.v.: R. Douven, [Natuurlijke werkloosheid onjuist berekend](#), *ESB*, 3 juli 1998, blz. 540-541.

Het blijkt dat we, zonder die bedoeling te hebben gehad, de originele Phillipscurve hebben geschat, op dezelfde wijze gespecificeerd als in het oorspronkelijke artikel van A.W. Phillips uit 1958 en niet de 'expectations augmented' Phillipscurve zoals die aan het eind van de jaren zestig door Milton Friedman en Edmund Phelps is geamendeerd. Wat we in ons artikel berekenen is dan ook niet het niveau van de natuurlijke werkloosheid maar het werkloosheidsniveau waarvoor geldt dat de inflatie nul is. Terwijl de natuurlijke werkloosheid gedefinieerd is als het werkloosheidsniveau waarvoor de verandering in de inflatie nul is of waarvoor de huidige inflatie gelijk is aan de verwachte inflatie. Wij berekenen onbedoeld het punt waar de Phillipscurve door de x-as snijdt. Daarom komen onze berekening hoger uit.

Interessant blijft wel dat deze snijpunten duidelijk verschillen voor verschillende opleidingsniveaus. Ze vertellen iets over de ligging van de Phillips curve en over de afruil tussen werkloosheid en inflatie voor de verschillende opleidingsniveaus. De Phillipscurve voor lagere opleidingen ligt meer naar rechts dan voor hogere opleidingen. In zekere zin maakt dit de afruil tussen werkloosheid en inflatie ongunstiger voor de lager opgeleiden dan voor de hoger opgeleiden. Arbeidsmarkten voor lager opgeleiden combineren hogere werkloosheid met dezelfde inflatieniveaus. Of van een andere kant bekeken: op de arbeidsmarkten voor lager opgeleiden veroorzaakt eenzelfde verhoging van de werkloosheid een minder grote daling van de inflatie. Ook blijkt dat voor alle opleidingsniveaus die afruil tussen inflatie en werkloosheid in de jaren tachtig minder gunstig is dan in de jaren zeventig.

Het blijft moeilijk om de natuurlijke werkloosheid op eenvoudige wijze te schatten. Met behulp van een bergparabool maakt Douven duidelijk dat deze zakt na 1982. De constructie van de parabool legt op dat een natuurlijke werkloosheid in de tijd alsmaar zakt en op den duur nul of zelfs negatief kan worden. Dat is niet waarschijnlijk. De uitdaging blijft bestaan om te onderzoeken hoe het Nederlandse natuurlijke werkloosheidsniveau zich in de loop van de tijd beweegt en waardoor deze beweging wordt verklaard.

Zie ook:

C.P. van Beers en J.J.M. Theeuwes, [Natuurlijke werkloosheid in Nederland](#), *ESB*, 1 mei 1998, blz. 352-355.

R. Douven, Discussie: [Natuurlijke werkloosheid onjuist berekend](#), *ESB*, 3 juli 1998, blz. 540-541.